

Sygn. akt XII Ko 60/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 września 2020 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie w XII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Wysokińska-Walczak

Protokolant: sekr. sąd. Dominika Hara

w obecności Prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego i Bogumiły Knap

oraz przy udziale Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 22 lipca 2020 r. i 03 września 2020 r. sprawy z wniosku **S. M.**

przeciwko Skarbowi Państwa

o odszkodowanie i zadośćuczynienie wynikłe ze stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w sprawie IV 560/15 Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

na podst. art. 552§4 kpk w zw. 554§4 kpk

orzeka

- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy S. M. kwotę 94.000 zł (słownie dziewięćdziesiąt cztery tysiące) złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
- w pozostałym zakresie wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie oddala;
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy S. M. kwotę 288 zł (dwieście osiemdziesiąt osiem) złotych tytułem kosztów poniesionej pomocy prawnej;
- kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UWO	Sygnatura akt	XII Ko 60/19
WNIOSKODAWCA		
S. M.		
ZWIĘZŁE PRZEDSTAWIENIE ZGŁOSZONEGO ŻĄDANIA		

1.	Odszkodowanie (kwota główna)	Odsetki
1.	85 522 (osiemdziesiąt pięć tysięcy pięćset dwadzieścia dwa) złote	ustawowe od dnia uprawomocnienia się wyroku
2.	Zadośćuczynienie (kwota główna)	Odsetki
1.	50 000 (pięćdziesiąt tysięcy) złotych	ustawowe od dnia uprawomocnienia się wyroku
2.	95 000 (dziewięćdziesiąt pięć tysięcy) złotych	ustawowe od dnia uprawomocnienia się wyroku
3.	Inne	
1.	zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kosztów ustanowienia pełnomocnika	

Ustalenie faktów			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty
3.1.1.	S. M. został oskarżony o to, że w okresie od 13 stycznia 1997 r. do dnia 14 marca 1997 r. w Ż., N. i K., działając w krótkich odstępach czasu i ze z góry powziętym zamiarem oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonał kradzieży z włamaniem do miejscowych sklepów jubilerskich, skąd skradł mienie o łącznej wartości co najmniej 276 964, 84 zł, tj. o czyn z art. 279 §1 k.k. i 13 §1 k.k. w zw. z art. 279	Wyrok Sądu Rejonowego w Ostrołęce, sygn. akt II K 382/04	k. 6484 akt dołączonych

	<p>§1 k.k., art. 12 k.k. i art. 64 §1 k.k.</p> <p>W przedmiotowej sprawie postępowanie w pierwszej instancji toczyło się trzykrotnie. Dwa razy przed Sądem Rejonowym w Ostrołęce w sprawach o sygn. akt II K 382/04 oraz II K 804/11. Pierwszy wyrok był skazujący, drugi uniewinniający. Oba zostały uchylone na skutek wniesionych apelacji. Trzecie postępowanie toczyło się przed Sądem Rejonowym dla m.st. Warszawy w Warszawie w sprawie o sygn. akt IV K 560/15, zapadł wyrok uniewinniający. Na skutek apelacji Sąd Okręgowy w Warszawie 07 listopada 2018 r. wydał wyrok w sprawie o sygn. akt IX Ka 535/18, w którym utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.</p>	
Wyrok Sądu Okręgowego	k. 6927 akt dołączonych	
Wyrok Sądu Rejonowego w Ostrołęce, sygn. akt II K 804/11.	k. 8126 akt dołączonych	
Wyrok Sądu Okręgowego	k. 8276 akt dołączonych	
Wyrok Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie, sygn. akt. IV K 560/15	t. I, k. 9-15	

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie, sygn. akt IX Ka 535/18	t. I, k 16		
3.1.2.	<p>Wnioskodawca był po raz pierwszy tymczasowo aresztowany na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Lublinie w okresie od 15 stycznia 1998 r. do 15 czerwca 1998 r., tj. na czas 151 dni. Środek zapobiegawczy był wykonywany w Areszcie Śledczym w K.. Następnie środek ten został uchylony i zamiast niego postanowieniem prokuratora Prokuratury Wojewódzkiej w L. zastosowano środek zapobiegawczy w postaci zakazu opuszczania kraju. W toku postępowania sądowego tj. w dniu 11 listopada 2009 r. wnioskodawca przekroczył granicę Rzeczypospolitej Polskiej i w związku z tym, dnia 05 stycznia 2010 r. zostało ponownie wydane postanowienie o zastosowaniu wobec niego tymczasowego aresztowania, nadto wszczęto poszukiwanie listem gończym. Na skutek wszczętego poszukiwania policja dokonała zatrzymania wnioskodawcy w dniu 18 sierpnia 2010 r. Wnioskodawca był tymczasowo aresztowany kolejnymi postanowieniami</p>	Postanowienie Sądu Rejonowego w Lublinie	t. VII, k. 1344 akt dołączonych

	<p>sądowymi do dnia 31 maja 2011 r., tj. na czas 286 dni.</p> <p>Środek zapobiegawczy był wykonywany w Areszcie Śledczym w O..</p> <p>Łączny okres stosowania wobec wnioskodawcy tymczasowego aresztowania w sprawie wyniósł 437 dni.</p> <p>Wnioskiem z 04 listopada 2019 r. S. M. wystąpił o odszkodowanie i zadośćuczynienie. Przed pierwszym okresem pozbawienia wolności tj. w 1998 r. wnioskodawca nie pracował, pomagał w prowadzeniu tzw. warzywniaka swojej ówczesnej konkubinie. Po wyjeździe z Polski do Wielkiej Brytanii pracował.</p>	
Postanowienie Prokuratora	t. IX, k. 1664 akt dołączonych	
Postanowienie Sądu	t. XXXII, k. 6099 akt dołączonych	
POSTANOWIENIE	t. XXXVI, k. 6930 akt dołączonych	
Wniosek o odszkodowanie	t. I, k. 3-7	
Dokumentacja dołączona do wniosku wraz z tłumaczeniem	t. I, k. 105 - 131	
Zeznania wnioskodawcy	t. I, k. 93-98,	

	t. II, k. 376-377		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty
3.2.1.			

ocena DOWODÓW		
Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 3.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
3.1.1	Wyroki	Wyroki nie budzą żadnych wątpliwości Sądu jeśli chodzi o ich autentyczność.
3.1.2.	Postanowienia Sądu i Prokuratora	Postanowienia nie budzą żadnych wątpliwości Sądu jeśli chodzi o ich autentyczność.
Dokumentacja dołączona do wniosku wraz z tłumaczeniem	Sąd uznał dokumenty, dołączone przez wnioskodawcę do wniosku, potwierdzające otrzymywane przez niego wynagrodzenie, za autentyczne. Potwierdzają one jakie wynagrodzenie wnioskodawca otrzymał za kilka z przepracowanych tygodni, a także fakt zatrudnienia przez agencję pracy.	
3.1.2	Zeznania wnioskodawcy	Sąd nie ma wątpliwości co do okoliczności faktycznych opisanych w zeznaniach wnioskodawcy, które potwierdzone zostały przez pozostałą zebraną w sprawie dokumentację tj. faktu dwukrotnego tymczasowego aresztowania, czasu trwania pozbawienia wolności,

a także zapadłych w sprawie rozstrzygnięć. Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy również co do jego sytuacji osobistej i rodzinnej oraz stanu zdrowia zarówno w czasie pierwszego jak i drugiego osadzenia. Nie zostały jednak uwzględnione i uznane za wiarygodne:

- jego rozważania odnośnie braku złamania zakazu opuszczania kraju w związku z faktem, że czuł się obywatelem Unii Europejskiej, gdyż oczywistym jest, że środek zapobiegawczy dotyczył zakazu opuszczania terytorium Polski,

- jego twierdzenia, że pozostawał on do dyspozycji Sądu, gdyż rodzina pozostawała z nim w stałym kontakcie i znała miejsce jego pobytu albowiem nie znajdują one potwierdzenia w zgromadzonej w sprawie dokumentacji (k. 6260 akt dołączonych).

Sąd powziął wątpliwości, co do zeznań wnioskodawcy dotyczących życia i pracy na terenie Wielkiej Brytanii, stałości i ciągłości tej pracy, osiągniętych dochodów, a także, co do utraconych bezpowrotnie w związku z tymczasowym aresztowaniem ruchomości czy nagromadzenia długów, gdyż twierdzenia te nie zostały w dostatecznym stopniu poparte innymi dowodami. Dodatkowo jego zeznanie z rozprawy w dniu 22 lipca 2020 r. (k. 96) w którym przekonywał, iż z uwagi na powstałe zadłużenie w Anglii oraz obawę przed kolejnym tymczasowym aresztowaniem nie uregulował swoich spraw w Anglii związanych m.in. z mieszkaniem czy pracą są niewiarygodne w świetle dokumentu Straży Granicznej potwierdzającego jego wyjazd do

		Wielkiej Brytanii w dniu 12 kwietnia 2012 r. (k. 429 XII Ko 60/19).
Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 3.1 albo 3.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
PODSTAWA PRAWNA		
Odszkodowanie		
1.	Kwota główna	Odsetki
1.	-	-
Zwięźle o powodach podstawy prawnej		
Art. 552§1 k.p.k. w zw. z §4 k.p.k. Roszczenia z rozdziału 58 k.p.k. mają charakter cywilnoprawny, chociaż rozstrzyga o nich sąd karny. W konsekwencji, pomimo tego, że co do zasady w sprawach o roszczenia z rozdziału 58 k.p.k. stosuje się przepisy tego kodeksu, to jednak odnośnie do tych kwestii, których ustawy te nie regulują, przy procedowaniu w związku ze zgłoszeniem tych roszczeń zastosowanie mają przepisy Kodeksu postępowania cywilnego. Sięgnięcie po rozwiązanie określone w art. 322 k.p.c. możliwe, a nawet konieczne jest wówczas, gdy dochodząc w postępowaniu		

karnym klasycznego roszczenia odszkodowawczego (naprawienia szkody materialnej), wnioskodawca z tych czy innych przyczyn (upływ czasu, utrata dokumentacji itp.) ma trudności ze ścisłym udowodnieniem wysokości żądania. (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2019 r., IV KK 141/18). Jednakże możliwość zastosowania przez sąd art. 322 k.p.c. w sprawach o odszkodowanie za niewątpliwie niesłuszne aresztowanie, pomimo konieczności przestrzegania przez wnioskodawcę treści art. 6 k.c., nie zwalnia organu procesowego od obowiązku uczynienia podstawą rozstrzygnięcia prawdziwych ustaleń faktycznych w rozumieniu art. 2 §2 k.p.k. (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2015 r., III KK 442/14).

W opinii Sądu dokumentacja z Wielkiej Brytanii przedstawiona przez wnioskodawcę, nie jest wystarczająca do stwierdzenia, po pierwsze, jakie dochody miesięczne osiągał wnioskodawca, a po drugie, czy to jedynie zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie wpłynęło na konieczność przerwania pracy i uniemożliwiło osiągnięcie dochodów, gdyż ciągłość pracy nie została przez wnioskodawcę wykazana. Powszechnie przyjmuje się, że między niesłusznym tymczasowym aresztowaniem a powstałą szkodą o charakterze majątkowym musi zachodzić bezpośredni i adekwatny związek przyczynowy (dotyczy to zarówno *damnum emergens* jak i *lucrum cessans*) (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 listopada 2016 r., w sprawie o sygn. akt II AKa 366/16). Dowody w postaci dokumentów, przedstawione przez wnioskodawcę wykazują, że wnioskodawca kilkakrotnie uzyskał

tygodniowy dochód w średniej wysokości 356,7 funta. Sąd jednak, uznał zaświadczenia o osiągniętym kilkukrotnie tygodniowym dochodzie za niewystraszające do stwierdzenia, że wnioskodawca osiągał taki dochód każdorazowo i regularnie co tydzień aż do tymczasowego aresztowania, które nastąpiło w sierpniu 2010 r. Zaświadczenia te pochodzą: jedno z października 2008 r., jedno z maja 2009 r., dwa z czerwca 2009 r. oraz jedno z czerwca 2010 r. Co prawda, wnioskodawca twierdzi, że miał on stałą pracę, za którą osiągał dochód tygodniowy w średniej wysokości 356,7 funta, jednakże nie jest to poparte stosowną dokumentacją, a „samo twierdzenie strony nie stanowi wystarczającego dowodu, a twierdzenie dotyczące istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą” (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00). W opinii Sądu osiągnięcie kilkukrotnie określonego dochodu nie pozwala wywodzić z tego faktu wniosku, że taki dochód był stałym dochodem, osiąganym regularnie, co tydzień. Wnioskodawca nie przedstawił żadnej umowy, która potwierdzałaby, że w okresie zatrzymania a następnie zastosowania tymczasowego aresztowania byłby on osobą pracującą, osiągającą stały dochód.

Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie udowodnienie wysokości żądania nie może zostać uznane za niemożliwe lub nader utrudnione. Ze względu na powyższe, Sąd doszedł do wniosku, że fakt osiągania stałych dochodów przez wnioskodawcę, ich wysokość oraz bezpośredni i adekwatny

związek między zatrzymaniem oraz tymczasowym aresztowaniem a utratą dochodów nie został w dostatecznym stopniu przez wnioskodawcę udowodniony, a tym samym, że odszkodowanie nie należy się.

Podatek „council tax” stanowił dla wnioskodawcy koszt, a nie dochód. Odszkodowanie powinno się wyznaczać na podstawie możliwości zarobkowych i dochodów, które wnioskodawca osiągał przed tymczasowym aresztowaniem, a osiągać nie mógł z uwagi na niesłuszne pozbawienie go wolności (vide Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2019 r., w sprawie o syng. Akt II AKa 462/18). W związku z powyższym Sąd nie widzi podstaw do wliczenia kwoty nieopłacenia podatku „council tax” w poczet odszkodowania.

Sąd nie dostrzegł również powiązania między tymczasowym aresztowaniem, a utratą przez wnioskodawcę samochodu F. (...) z 2005 r., umeblowania, wyposażenia RTV i AGD, ubrań, rzeczy osobistych i takiej zależności wnioskodawca nie wykazał również w swoim wniosku jak i w swoich zeznaniach,. Wnioskodawca podnosi, że w związku z niespłacaniem swoich zobowiązań w Wielkiej Brytanii z powodu pozbawienia go wolności, nie mógł on powrócić spokojnie na teren tego kraju, gdyż mogły spotkać go konsekwencje prawne i z tego powodu posiadane przez niego rzeczy ruchome przepadły. Jak jednak wynika z dokumentacji Straży Granicznej, wnioskodawca przekroczył granicę Rzeczypospolitej w celu udania się do Wielkiej Brytanii 12 kwietnia 2012 r., wobec czego obalone zostały twierdzenia wnioskodawcy jakoby od czasu

<p>tymczasowego aresztowania nie mógł on wjechać na teren Zjednoczonego Królestwa. Wobec powyższego, Sąd nie uznał za zasadne przyznanie wnioskodawcy kwoty stanowiącej równowartość samochodu F. (...) oraz pozostałych rzeczy ruchomych, o których mowa we wniosku.</p> <p>Pozostałe rozważania dotyczące niewątpliwej niesłuszności tymczasowego aresztowania znajdują się w sekcji 5.2.1. (zadośćuczynienie).</p>		
Zadośćuczynienie		
2.	Kwota główna	Odsetki
1.	40 000 (czterdzieści tysięcy) złotych	ustawowe od dnia uprawomocnienia się wyroku
Zwięźle o powodach podstawy prawnej		
<p>Art. 552§1 k.p.k. w zw. z §4 k.p.k.</p> <p>Niewątpliwie niesłusznym, jest takie tymczasowe aresztowanie, które było stosowane z obrazą przepisów rozdziału 28 k.p.k. oraz tymczasowe aresztowanie oskarżonego, powodujące dolegliwość, której nie powinien doznać, w świetle całokształtu okoliczności ustalonych w sprawie, a także, w szczególności, prawomocnego jej rozstrzygnięcia (Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1999 r., sygn. I KZP 27/99). Na gruncie przedmiotowej sprawy uznać należy, że w dacie orzekania o zastosowaniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania dowody zebrane w sprawie świadczyły przeciwko</p>		

wnioskodawcy, to jednak późniejszy wyrok uniewinniający, w powiązaniu z odpowiedzialnością Skarbu Państwa na zasadzie ryzyka, każe uznać pozbawienie wolności wnioskodawcy za niewątpliwie niesłuszne.

Wnioskodawca spędził w Areszcie Śledczym w (...) miesiący, tj. czas od 15 stycznia 1998 r. do 15 czerwca 1998 r. Okres pozbawienia wolności jest bez wątpienia istotnym czynnikiem w ustalaniu wysokości odszkodowania - wraz z rozciąganiem się w czasie niesłusznego pozbawienia wolności wzrasta również dolegliwość kary lub środka izolacyjnego i poczucie krzywdy.

Sąd uznał twierdzenia wnioskodawcy dotyczące warunków panujących w Areszcie Śledczym w K. zawarte we wniosku oraz w zeznaniach wnioskodawcy za wygórowane. Wnioskodawca przebywał w areszcie pod koniec lat dziewięćdziesiątych. Z perspektywy czasu warunki panujące w aresztach i więzieniach na pewno wydają się być dużo gorsze niż obecnie, jednakże osadzeni nadal muszą dzielić celę ze współosadzonymi, ubikacje znajdują się w celach, z racji czego prywatność nie jest w dostatecznym stopniu zapewniona, osadzeni nie są zadowoleni z jakości zapewnianych posiłków.

W momencie aresztowania wnioskodawca nie miał nikogo na swoim utrzymaniu, a wręcz przeciwnie, jedynym oficjalnym źródłem utrzymania dla niego był warzywniak, prowadzony przez jego konkubinę. Uznaje się, że fakt pozostawania bez pracy wpływa bezpośrednio na wysokość odszkodowania, ale pośrednio

również na kwotę zadośćuczynienia, a to z racji na ocenę sposobu życia przed aresztowaniem i wpływu zastosowania tego środka na dolegliwości związane z pozbawieniem wolności.

Niewątpliwą dolegliwością, która spotkała wnioskodawcę była odległość od miejsca osadzenia do miejsca jego zamieszkania. W. od K. dzieli odległość niemal 230 km, co z pewnością utrudniało kontakt wnioskodawcy z jego konkubiną, która mieszkała w W..

Nie istnieją kryteria, które pozwalałyby określić, że w konkretnej sytuacji zadośćuczynienie powinno opiewać na określoną precyzyjnie kwotę pieniężną. Zgodnie z Wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 249/15, zadośćuczynienie ustalać należy bez zachowywania nadmiernej drobiazgowości, powinno ono czynić zadość poczuciu krzywdy, ale jego wysokość należy ustalać z umiarem, stosownie do realiów społecznych, jak zamożność mieszkańców, wartość pieniądza itp. Należy mieć na uwadze, aby nie powstawało poczucie krzywdy osoby niewątpliwie niesłusznie zatrzymanej i tymczasowo aresztowanej, ale zarazem i to, by orzekanie o tym nie było sposobem uzyskiwania nadmiernych korzyści finansowych. Ustalając kwotę zadośćuczynienia należnego wnioskodawcy, Sąd wziął pod uwagę czas trwania tymczasowego aresztowania, rodzaj zarzutu postawionego wnioskodawcy i związanej z tym zasadności zastosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego, jego ówczesną

<p>sytuację rodzinną, stan zdrowia, skutki w sferze psychiki, tryb życia przed aresztowaniem. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, że właściwym będzie przyznać wnioskodawcy 8000 zł tytułem zadośćuczynienia za każdy miesiąc pozbawienia wolności, tj. 40 000 zł łącznie.</p>		
<p>2.</p>	<p>54 000 (pięćdziesiąt cztery tysiące) złotych</p>	<p>ustawowe od dnia uprawomocnienia się wyroku</p>
<p>Zwięźle o powodach podstawy prawnej</p>		
<p>Art. 552§1 k.p.k. w zw. z §4 k.p.k.</p> <p>Aktualne pozostają ogólne rozważania dotyczące zadośćuczynienia z sekcji 5.1.2.1. Z uwagi na późniejszy wyrok uniewinniający w sprawie, tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy w czasie od 18 sierpnia 2010 r. do 31 maja 2011 r., tj. na okres 286 dni, należy uznać za niewątpliwie niesłuszne.</p> <p>W momencie zatrzymania wnioskodawca od 15 czerwca 1998 r. miał nałożony zakaz opuszczania kraju, który złamał wyjeżdżając do Wielkiej Brytanii. Uznając, iż nałożenie środka zapobiegawczego w postaci zakazu opuszczania kraju na okres 12 lat to zdecydowanie zbyt długo, Sąd pragnie podkreślić, że gdyby nie brak stosowania się do nałożonego w tamtym czasie zakazu, do ponownego tymczasowego aresztowania nigdy by nie doszło. Wnioskodawca nigdy nie zwracał się do Sądu o zmianę stosowanego wobec niego środka zapobiegawczego, w momencie wyjazdu nie poinformował on Sądu o nowym miejscu swojego pobytu, co powinien był zrobić,</p>		

mimo że jak argumentuje wnioskodawca „w sprawie nic się nie działo”. Ze względu na powyższe uznać należy, że wnioskodawca przyczynił się do swojego ponownego osadzenia w areszcie, co wpływa bezpośrednio na wysokość należnego zadośćuczynienia. Wyjazd wnioskodawcy z kraju za granicę czyli niezastosowanie się do nałożonego na niego zakazu opuszczania kraju uznano za objaw destabilizowania postępowania sądowego. Okoliczność ta doprowadziła nie tylko do ponownego zastosowania tymczasowego aresztowania, ale także była jedną z podstaw jego stosowania po wydaniu wyroku w I instancji oraz na etapie postępowania odwoławczego (vide postanowienie SR w Ostrołęce z dnia 12 stycznia 2011 r. oraz postanowienie Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 14 kwietnia 2011 r.).

Sąd ustalając za ten okres wysokość zadośćuczynienia miał na względzie sytuację rodzinną oraz stan zdrowia wnioskodawcy. W momencie aresztowania w 2010 r. wnioskodawca nie miał nikogo na swoim utrzymaniu, jednak pogorszył się jego stan zdrowia z uwagi na przebyty przed osadzeniem w AŚ uraz kręgosłupa (vide zeznania S. M. z k. 96 v) i odczuwał związane z tym dolegliwości w czasie pobytu w AŚ. Dodatkowo Sąd, tak ja w przypadku pierwszego tymczasowego aresztowania, wziął pod uwagę czas trwania tymczasowego aresztowania czy opisywane przez wnioskodawcę warunki pobytu w izolacji (problemy ze spacerami, zwłaszcza w porze zimowej oraz chłodne jedzenie).

<p>Wobec powyższego, Sąd uznał za zasadne przyznać wnioskodawcy kwotę 6000 zł za każdy miesiąc pozbawienia wolności, tj. 54 000 zł łącznie. l</p> <p>Należy także podkreślić, iż omawiane przyczynienie się wnioskodawcy do stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania mogło skutkować jedynie zmniejszeniem należnego mu zadośćuczynienia (zgodnie z treścią art. 553 §3 k.p.k., odsyłającego do przepisu z art. 362 k.c) nie zaś całkowitym jego oddaleniem, czego domagał się prokurator. Całkowite oddalenie roszczenia możliwe byłoby przy spełnieniu przesłanki określonej w art. 553 par. 1 kpk, co nie zaistniało w niniejszej sprawie.</p>		
Inne		
3.		
Zwięźle o powodach podstawy prawnej		
ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU W PRZEDMIOCIE ŻĄDANIA		
Zwięźle o powodach rozstrzygnięcia		
Odszkodowanie		
1.	Kwota główna	Odsetki
	-oddalono wniosek	
Zadośćuczynienie		

2.	Kwota główna	Odsetki
	40 000 (czterdzieści tysięcy) złotych, w pozostałym zakresie oddalono	ustawowe od dnia uprawomocnienia się wyroku
	54 000 (pięćdziesiąt cztery tysiące) złotych, w pozostałym zakresie oddalono	ustawowe od dnia uprawomocnienia się wyroku
Inne		
3.	1.	288 zł tytułem poniesionych kosztów pomocy prawnej
Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

Koszty procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
4.	Kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa., zgodnie z treścią art. 554 par.4 kpk

PODPIS